

עלון הכפר

גיליון 11

דצמבר 2013 טבת תשע"ג

דבר ועדת העלון

הבחירות ביישוב מאחורינו, לאחר מערכת בחירות תוססת ולעתים חריפה. בהצבעה לוועד המקומי זכתה רשימת "רמות השבים לתושבים" בראשות לואיס רוסו בארבעה מושבים, ורשימת "שבים לכפר" בראשות אופיר אדלמן זכתה בשלושה מושבים. חברי הוועד הנכנס יהיו לואיס רוסו, אופיר אדלמן, יצחק מרוז, דקל אביסדריס, תמר בירס, יאיר אופיר ותמר שריאל. היו"ר ייבחר על ידי חברי הוועד בישיבתם הראשונה. לנציגי הישוב במליאת המועצה האזורית נבחרו מיכל כספי שפירא ואברהם נדל. **ברכות לנבחרים ותקווה שיצליחו להגשים את הבטחותיהם לקידום הישוב.** מעל 600 תושבים גילו מעורבות, באו להצביע ומילאו את חובתם הדמוקרטית. הערכה מיוחדת נשלחת לחברי הוועד היוצא, ובמיוחד ליוסי רוזנברג, היו"ר בעשר השנים האחרונות, על הזמן והמרץ שהשקיעו ועל תרומתם ליישוב לאורך השנים.

תודה לבוחרים אברהם נדל

תודה לתושבים שנתנו בי אמון כנציג רמות השבים במליאת המועצה.

אז מה קורה עם הנוער שלנו בימים אלו? יוסף מ' כץ

התחלנו את השנה, עברנו את חגי תשרי (החופש הגדול השני של השנה), הגענו לחופשת חנוכה ועוד רגע אנו נכנסים לשגרה שמסתיימת אי שם בפסח, ובעבור הצוות באזור ההכנות לפורים. מה שבטוח, גם בתקופת השגרה צוות הלול דואג שימשיך להיות לנו מעניין והוא פועל מסביב לשעון!

אירוע חנוכה - כמו בכל שנה, גם השנה אירוע חנוכה היה באחריות של קבוצת החט'ניקים המדהימים שלנו - קבוצת "ניצוברי והחטאים". אין ספק שאירוע חנוכה היה מעל ומעבר למצופה ושמדובר בקבוצה רצינית שיודעת להרים הפקה עבור כל המושב. ההברקה של הקבוצה הייתה בשילוב סיפור חנוכה עם משחקי האפליקציות השונים שכל ילד היום מכיר מקרוב, אבל חכו, היה להם קאצ'! לצד העברת סיפור חנוכה, חניכי הקבוצה החליטו להראות לכולנו, ואולי בעיקר לילדים, שאפליקציות זה אחלה אבל בטוח שהן לא טובות יותר ממפגש אנושי! נראה לי שהחט'ניקים הצליחו להשיג את המטרה שהם הציבו לעצמם.

שנת הדרח'ה - סיום אירע חנוכה מציין את סיומו של הפרק הראשון בשנת ההדרח'ה - שנה שבה לומדים חניכי ח' איך להיות חברי צוות ואיך להדריך. אין ספק שהשנה מצפה לנו שנת הדרח'ה טובה ומיוחדת וזאת הודות לצוות ח' המדהים שיש לנו השנה!

עידו שכטר - רכז ז-ח שמלווה ומרכז את שנת ההדרח'ה ודואג לכל מה שהמדריכים צריכים! אין ספק שעידו יעשה הכל שהשנה הזאת תראה הכי טוב שאפשר.

ניצן הימן - ניצן, מדריכת שכבה ח', היא סיפור בפני עצמו! בשנה שעברה לקחה על עצמה את תפקיד רכזת ד-ו ועשתה אותו בצורה מדהימה. אחרי שנת י"א, ואחרי שעשתה את כל תפקידי ההדרכה האפשריים, החליטה ניצן שהיא רוצה לחזור לשטח, להדרכה. ניצן שמה לעצמה למטרה להכשיר את דור המדריכים הבא של הלול בצורה הטובה ביותר ונשארה לשנה נוספת בלול - אין ספק שמדובר בבחירה שבכלל לא מובנת מאליה!

ניר צוברי - אחד מהשחקנים המרכזיים בהדרכת ח' הוא ניר צוברי שהגיע אלינו מהצוות של הישוב "כפר האורנים", ישוב נוסף של תנועת הנוער של האיחוד החקלאי. אין ספק שניר מביא איתו מכפר האורנים מטענים חשובים ומעשיר את ההדרכה וההכשרה של החניכים. חוץ מזה, "הוא כזה חתיך שאין לו בעיה למשוך את תשומת לב הדרושה להעברת פעולה מהחניכות שלו".
מה שניר עוד לא יודע זה שהוא מיועד למלא תפקיד רציני בשנה הבאה בצורה שלא נראתה עד היום בלול.

קוממיות בכל הכת - ביום שישי האחרון של חנוכה הגיע צוות "לול" רמות השבים בהנהגת ועדת קוממיות לבית הספר קוממיות בפרדס כץ לפעילות בנושא חנוכה! בבית ספר קוממיות לומדים כ-200 תלמידים שנהנו להיפגש שוב עם חניכי הצוות ומה שבטוח, הם מחכים כבר לפעילות הבאה! שיהיה המון בהצלחה לוועדת קוממיות!

השתלמות דצמבר 20-21/12 - במהלך הסופ"ש יצאו חניכי הצוות להשתלמות תנועתית במשגב. במהלך ההשתלמות החניכים יפגשו חברים מכל הארץ, יעברו תכנים מקצועיים ומהותיים וימשיכו בהכשרה התנועתית שמתחילה בשנת הדרח'ה ובקורס המד"צים. להשתלמות יוצאים כל חניכי הצוות במטרה לחזור ללול ולהמשיך בפעילות החברתית הענפה.

שנת בר מצווה והשבעה - בשבת האחרונה של חנוכה התקיימה השבעה על ידי צוות הלול בשיתוף עם ההורים ושנת בר המצווה יצאה לדרך באופן רשמי. עם ההרכב של הורי השכבה וילדיה, אין ספק שהולכת להיות שנת בר מצווה מדהימה עבור החניכים וההורים גם יחד. שיהיה המון בהצלחה.

באותו השבוע, מספר ימים לפני יריית הפתיחה של שנת בר המצווה, בפרויקט חדש ומרגש, התחלקו ילדי השכבה והוריהם לקבוצות במטרה להכיר את וותיקי הכפר ולחזק את הקשר הבין דורי. כל קבוצה של הורים וילדים הצטרפה לאחד מוותיקי הכפר להדלקת נר בביתו ותוך כדי לשמוע קצת על מה היה כאן לפני שנולדתי.

ראו רשימות נפרדות של ההורים על המפגש הבין דורי!

מפגש בין דורי עם שושנה חג'ג' חן איתן-9e

פניתי לשושנה חג'ג' בבקשה שתארח את ילדי בר המצווה בחג החנוכה. לשמחתנו, היא נענתה בחיוב. כמו כל דבר ששונה עושה, היא אירחה אותנו בחום גדול וברוחב לב; שיתפה אותנו בסיפורי העבר, ענתה לשאלות, פילפלה באנקדוטות מעניינות על החיים כאן במושב ובארץ ישראל בכלל. קבוצה קטנה של נערות ונערים, ישבו מרותקים. שאלו שאלות והביעו את דעתם. אני, כאמא מלווה, הרגשתי, שהסיפורים של שושנה מתורגמים בראשם לסרט והם מצליחים לדמיין ולקבל זווית אחרת, נוספת, על רמות השבים ועל הילדות של פעם. כאמא, הבטתי נרגשת וגאה בילדים המקסימים שלנו. לרגע הצלחתי להציץ באנשים שהם צומחים להיות. זו היתה הזדמנות מרגשת במיוחד להישאב לעבר ולהיפגש עם אישה כל כך מיוחדת. אני יודעת שכולנו יצאנו נשכרים מאוד מהפגישה ועל כך אנחנו מודים לשושנה.

דבריה של שושנה חג'ג':

ילדי הבר-מצווה ובנות המצווה,

חג אורים שמח. נאחל לכם ניסים לרוב כמסופר ו"פח השמן הספיק לשמונה ימים", נדליק יחדיו כמנהג, נרות חנוכה. עתה הגעתם לגיל הבר מצווה ובת המצווה. זכותכם לעלות לתורה ולהוות חלק ממניין התפילה. הנכם נחשבים כבוגרים ומתעניינים. לאור חגיגות ה-80 להיווסד כפרנו, רמות השבים, נספר לכם איך אנו גדלנו פעם בתקופת ילדותינו בעת שארץ ישראל כונתה פלשתינה ובהמשך מדינת ישראל. בתקופה של ילדותינו המצב הכלכלי היה קשה. מדינה ענייה והסתפקנו במועט. אבל את אירוע בר המצווה, למרות התנאים הקשים, חגגו וכך היה המנהג בדרך כלל; כל התושבים השתתפו בחגיגה. במקום מתנות בודדות היו אוספים כסף ובר המצווה היה מסוגל לרכוש מה שנפשו חשקה, וכך אחי למשל רכש אופניים בתל אביב, אשר בתקופה הזו, לפני כ-60 שנה, ניתן לרכוש רק בתל אביב, וכדי לחסוך בכסף חסך בהובלה לכפר ורכב על האופניים מתל אביב לרמות השבים. בדרכו חלף על פני רמת גן, פתח תקווה, רמתיים – זה היה הכביש הראשי היחידי בזמנו. נהוג היה ברמות השבים באירוע הבר מצווה שכל התושבים התאספו וחגגו, כולל ראש המועצה שברך כל ילד באופן אישי. בזמנו היה זה ד"ר מנהיים. את ההפטרה, פרשת השבוע, למדו אצל יוסף פורת, תושב הישוב שהיה ידוע כאלוף ישראל בשחמט. גדלנו בתקופה שהייתה מבחינה כלכלית קשה מאוד. התושבים חיו בצמצום רב וכל העושר והמוצרים הרבים שאתם זוכים להם היום – לא היו קיימים. המדינה הייתה ענייה וכולם הסתפקו במה שהיה ובדיעבד היינו ילדים מאושרים.

לאחר קום המדינה הוטל משטר צנע על תושבי הארץ. חולקו תלושים לכל אזרח בהם רכש בהגבלה את המוצרים החיוניים ליום יום – כגון סוכר, קמח, מרגרינה, נעלים וכדומה. לא ידענו מה זה נעלי אדידס, ניו באלנס, וכשנעל הייתה קטנה לא קיבלנו מיד נעלים חדשות אלא חתכנו את הקצה הקדמי כדי שלא ילחצו על אצבעות כף הרגל. מהרגע שהיינו מסוגלים לעזור להורים במלאכתם, עזרה ביתית ופרנסה, היינו משתתפים בכל עבודה למרות גילנו הצעיר. היינו עוזרים בעבודות המשק למיניהן, חקלאות, ירקות, האכלת עופות, לאסוף ביצים, לשקול ולמייין לפי גודלן. לפעמים נאלצנו להיות "דחלילים" בשדה ולגרש ציפורים שהיו גורמות נזק לשתילים הצעירים.

בימי הקיץ היינו נהנים מהים. כלי התחבורה, תמורת תלושים, הייתה המשאית שבמשך ימי חול הייתה אוספת את יבול הירקות והפירות בארגזים לשוק בתל אביב. כילדי רמות השבים, שאגב כונתה בשל גידול התרנגולות ויצור הביצים – שכונת קוקוריקו – זכינו לבריכת השחיה הראשונה בשרון, ואולי השנייה בארץ.

בכפר הוקמה תנועת הנוער "המחנות העולים" שמקום המפגש שלה היה הצריף הירוק. נהנינו מהפעולות, מחנות העבודה בקיבוצים, ובקיץ טיולים.

באירועים תרבותיים דאגו שאנו הילדים והנוער נהיה שותפים, למשל בתהלוכות, עדלאידעות עם עגלות וחמורים מקושטים, הופעה בהצגות, מקהלה, מסיבות פורים, חגיגות יום עצמאות, אזכרות לחללי מלחמת השחרור.

בגיל הרך הלכנו לגנון, כך כינו בזמנו את הפעוטון של היום, ובילינו את שעות הבוקר בגן טריטש עם הגננת רות, תושבת הישוב. לאחר הגנון, צעדנו בחולות רחובות הכפר, על כבישים לא חלמו, לגן רבקה שעל שמו עדיין קיים הגן של היום, ורבים מדורנו גדלו בגן יונה, הגננת המיתולוגית. לבית הספר הלכנו רגלית או רכבנו על חמור שהיה לחלק מהילדים. בית הספר היה אותו בית ספר שאתם מכירים, על שם אהרונוביץ שבכפר מל"ל שבו למשל למד גם אריק שרון, וכיום עבר בית הספר לנווה ירק, דרום השרון, וכיום, במקום דרכי עפר שהובילו לבית ספרנו, מסיעים את התלמידים באוטובוסים. מנהל בית הספר ומורו היה אליעזר שמואלי הידוע באהבתו לטבע ולארץ ישראל, ובין היתר כתב ספרים שמפורסם ביניהם היה "אנשי בראשית", ואם זכרוני לא מטעה אותי, הוציא ספר על ציפורי ארץ ישראל. במערכת הלימודים דאגו שנלמד גם שעורי גינה שיהיו בסיס לעתידנו בחקלאות. בדרכנו הביתה מבית הספר, נהגנו לנוח בצל עץ התות וגם ליהנות מפרותיו. עם השנים והתפתחות האזור, העץ נעלם, ובמקומו נבנו בתי מגורים. ולידיעתכם, העץ גדל מול משתלת יוסי ברחוב שרת. מילדותי נשאר בזיכרוני בין היתר אחד האירועים ההיסטוריים של מדינתנו – היום בו הוחלט באומות המאוחדות על הקמת מדינת ישראל, ובעוד האזרחים חוגגים וצוהלים, הערבים פתחו במלחמה. באותה תקופה חיילי המנדט אשר שלטו בארץ ישראל החלו לעזוב את הארץ במשאיות צבאיות על כביש רמתיים לכיוון נמל חיפה, שאז היה הכביש היחיד מהדרום לנמל חיפה. כל תקופת המנדט הבריטי החיילים בעלי הכומות האדומות, שאגב עליהם שרו את "כלניות", היו בדרכם עוצרים ברמתיים בשני בתי קפה / מסעדות שהיו על הכביש הראשי. לילדים היו מחלקים שקיות ניילון אפורות המכילות מסטיק לרוב. אותם חיילים בריטיים, מתוקף תפקידם, היו גם מבקרים בכפר ומחפשים סליקים של נשק ותחמושת מוסתרים. וכך למשל, הסתירו הורי נשק בתוך שדה של בטטות שצומחות כשיחים ומכסות את הנשק שהיה אמור לשרת את חיילינו והמתנדבים למלחמה לעצמאותנו. כמו היום, גם אז היו גניבות בכפר על ידי ערבים שחשקו בעיקר בסוסים. אי לכך שמרו הגברים בלילות וכך נהרג על ידי הגנבים השומר גוטמן שמקום שמירתו היה על יד המכולת של הומל, ליד עמוד החשמל המפורסם ברחוב המייסדים, שהיו בעלי סוס ועגלה שהיו בעזרתם הביאו הזמנות מהמכולת לתושבים.

היום כשאני "מסתכלת" אחורה על כל השנים הרבות שחלפו מאז, על ילדותנו, היינו ילדים מאושרים. כמוכן שלא הכרנו את האפשרויות והתנאים ואת כל מה שמשמח היום ילד. פשוט לא היה ומהמעט שהיה נהנינו.

השנה אנו חוגגים 80 שנה להיווסד הכפר ואני חוגגת 76 שנה ברמות השבים. אשמח להשיב לכם על שאלות שיסקרנו ותרצו לדעת וכמובן שאוכל להשיב עליהן. וסיפורים שלא סיפרתי כגון תקופת "השוק השחור" בתקופת הצנע, מכשיר הטלפון היחיד בכפר, וכשקרתה שריפה באחד המשקים, באיזו צורה כל התושבים יודעו ובאו לעזרת הכבאי, ועוד ועוד.

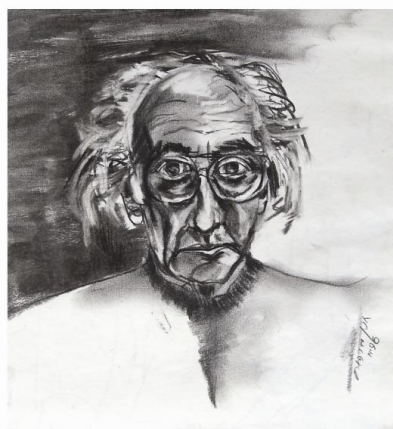
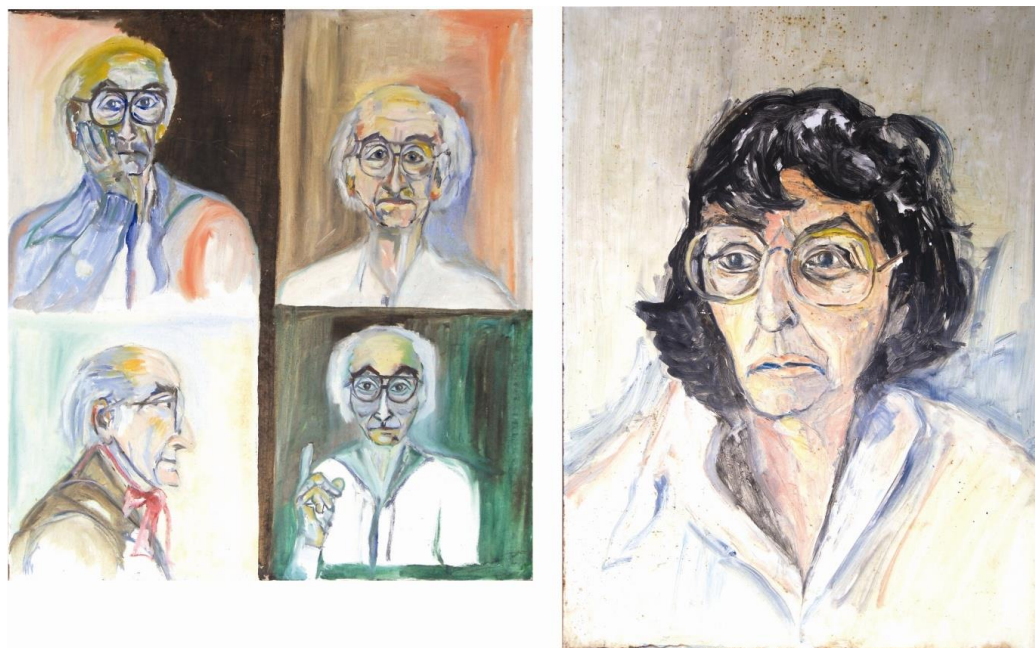
לא כולם, גם חבריו מוותיקי הכפר, הכירו את הצד האמנותי של הנס. רבים יכולים לספר על צניעותו, על התנהלותו הנאה והמכובדת, על יחסו החם והסובלני לאחרים, על היעדר מרידות וכעס, ובכלל על דמותו האהובה.

אבל כאן אני מבקשת להציג היבט של אישיותו שמצא ביטוי בציוריו המיוחדים. החברים שהגיעו לביקור תנחומים בבית מרכוס ביום ששי ה-6 לדצמבר, 4 ימים לאחר פטירתו (חודש וחצי לאחר פטירתה של אהובתו זינה) זכו לראות תערוכה מפתיעה של רישומים וציורי צבע של הנס. אלה מפתיעים בעוצמת הביטוי, בצבעוניות נועזת, בקווים חרוצים וחתוכים, בקומפוזיציות אסימטריות הגולשות לעיתים מהבד, ובדיוקנאות מעוותות וקשות סבר, המגלות, כך נראה, יותר על הצייר מאשר על המודל. לכאורה קיימת סתירה בין החזות הרכה והמופנמת לבין האמירות הבלתי מרוסנות והקשות של יצירותיו. מה מסתתר מאחורי הניגוד הזה? וודאי ההיסטוריה שלו, ואולי גם המורשת התרבותית שספג באופן בלתי מודע בגרמניה.

מפתיע הדמיון בין ציוריו של הנס לבין יצירותיהם של האקספרסיוניסטים הגרמניים - אמנים שפעלו החל משלהי המאה התשע-עשרה ועד לעליית הנאצים, ואף המשיכו במחתרת כ"אמנות מנוונת" בתקופת השלטון הנאצי. הם מרדו נגד האמנות המסורתית ודגלו בהבעה סובייקטיבית ואקספרסיבית. בין האמנים שיסדו את התנועה האקספרסיוניסטית באמנות הגרמנית, נמנים ארנסט לודוויג קירשנר (Ernst Ludwig Kirchner), קארל שמיט-רותלוף (Karl Schmitt-Rottluff), ומקס פקשטיין (Max Pechstein). השניים האחרונים, המזוהים עם קבוצת "הגשר" (Die Brücke), השתמשו בצבעים נועזים וקונטרסטיים, בקווים אלכסוניים וחתוכים ובחיתוכי העץ שלהם עיצבו דימויים אנושיים בעלי חזות נוקשה מניגודי שחור ולבן. ההקבלה לעבודותיו של הנס מעוררת פליאה. כשהגיע לרמות השבים מגרמניה שפתו האמנותית הייתה מגובשת, אם כי כשפה לטנטית, שעתידה הייתה לבוא לביטוי, וספק אם הוא היה מודע למורשת זו. הנס עבר את זוועות המלחמה בגרמניה. אביו נרצח ואמו נורתה בליל הבדולח בדיסלדורף. האב נקבר בקבר אחים אך אמו ניצלה. הנס, שלמד אז בברלין, עבר ב-1938 לרוטרדם בהולנד, אשר נחשב אז למחוז מבטחים. ב-1940, לאחר כיבוש הולנד, ירדו קרוביו למחתרת והנס שהה בעליית גג והמשיך לעבוד כשהוא מוקף בחיילים גרמניים בכל מקום. בגיל 20 הוא נלקח למחנה ריכוז, שם חלה בדזינטריה, והועבר לאחר מכן למחנה עבודה, בו עבד בקור וגשם כשהוא לבוש בפיג'מה של פסים ומותש מרעב. ב-1944 הנס נשלח לברגן בלזן ומאוחר יותר הועלה על רכבת למחנה ההשמדה טרוזינשטאט שבצ'כיה. הוא סיפר שבין ההמונים הדחוסים בקרונות רכבת של בהמות היה גם תינוק שלא מכבר נולד ולא שרד את הנסיעה. השחרור מקרונות הרכבת הגיע עם החיילים הרוסיים, והנס הוחזר ע"י הצבא האמריקאי להולנד. באפריל 1946 הוא הפליג מדרום צרפת לפלסטינה ופגש את אמו לאחר שבע שנות פרידה.

ותיקי הכפר יוצאי גרמניה וצאצאיהם מתגאים בכך שרוב המייסדים היו אקדמאים ורבים מהם היו רופאים. ראוי להכיר בכך שגם פירותיה של תנועת האקספרסיוניזם באמנות הגרמנית הגיעו לרמות השבים בציוריו מלאי העוצמה של הנס. נתגעגע אליו.

עם

אשכנזי

מפגש
מרדכי

דנית ברקן דרבה

שלום רב,

באופן חריג רציתי לנצל את הבמה על מנת לספר על הביקור, שערכה קבוצת ילדים בליווי מבוגרת אחראית אחת- עירית קרניאל- בביתו של מרדכי אשכנזי.

הביקור נערך במסגרת פרויקט שנת מצווה, שמעניק קצת צבע ומקוריות לבר המצווה בפורמט המוכר והחד-גוני.

בשנים אלו, בהן ניתן לעיתים דגש יתר ל"הפקה" והמעטפת החיצונית של ההילולה, כשכל אחד רוצה "להמציא את הגלגל", הצליח ביקור אחד קטן לרגש אותי ויותר מכך- וזה הקסם בעיניי- את בני.

מרדכי אשכנזי פתח בנדיבות את ביתו וליבו לילדים וסיפר להם על החיים ברמות השבים של פעם. מעבר לחשיבות ההיסטורית שבהעברת האינפורמציה, נפתח בפניהם צוהר לעולם א-דיגיטלי בו התקשורת הבין-אישית והעולם הרגשי-ערכי היו עדיין מרכז הכל.

נדיר שאני נתקלת בעיניים נוצצות של "כמעט נער" ולא בשל תוצאות משחקי הליגה או אפליקציה חדשה בהתהוותה...

את התרשמותו העמוקה של בני מהיחסים העדינים בין מרדכי לבין העובדת הזרה, שמכנה אותו "אבא", והצער הכן שחש נוכח מצבה של אשתו- את כל אלו לא יוכלו להחליף אף שיעור פורמלי על עשרת הדברות או כל ניסיון להכיל אותן על ימינו.

חסד, חמלה וטוב-לב הנלמדים ללא יד מכוונת- מה יותר מכך יכולתי לבקש.

תודה רבה לך מרדכי מעומק ליבי על האירוח.

אני מאחלת לך רק טוב ובריאות,

דנית ברקן גרמש, אמא של עמרי

מועדון ההרצאות של יום שלישי בחדר ותיקים מרץ 2014

תכנית מרצים והרצאות לחודשים דצמבר 2013-ינואר 2014 :

תאריך	שם המרצה	נושא
31.12.13	יפתח צלניקר דוקטורנט בנושא יחסים בינלאומיים	"הקווקז בין הרים ובין שווקים"
7.1.14	עופר ענבי סוציולוג ומנהל בתעשיית ההייטק	"המשבר הכלכלי בימינו בהשוואה למשבר 1929"
21.1.14	יוסי נגר	"מלטה – אי של אבירים"

ההרצאות מתקיימות אחת לשבוע, בימי שלישי אחה"צ, משעה 17:30, בחדר ותיקים, הציבור מוזמן

ממה נובעת זכותי לגור בארץ ישראל?

מיכאל רוטפלד

זו שאלה שדתיים רבים מנופפים בה כדי להסיט את הדיון בשאלה אם טענות הדת הן טענות אמת, או בשאלה אם הכפייה הדתית הנקוטה בארצנו מוצדקת, ולהפעיל על המתווכח אתם לחץ כדי שיקבל את שטויות הדת משיקולים בלתי ענייניים.

לא פעם הם גם מגדילים לעשות ומדברים על כך שהבחירה לחיות כאן היא בחירה שללא הדת היא בלתי מוסרית, כי היא מנשלת עם אחר מאדמתו.

הרעיון הוא שלמתווכח נגד הדת – שבעצם חיו כאן מוכיח שאחרי כל השיקולים שהוא עושה הוא מעדיף, לפחות כרגע, לחיות בארץ – יהיה קשה להסביר באופן פומבי את המניעים להחלטתו לחיות כאן (לא סתם כתבתי "באופן פומבי" כיוון שלא פעם המניע הוא בסך הכל שיקולי נוחות ואנשים נרתעים לא אחת מהצגת שיקולים כאלה כצידוק למעשיהם – הם רוצים להיתלות במשהו שיש לו משמעות מעבר לחייהם הפרטיים) והוא יהיה חייב לקבל (שוב, באופן פומבי) את המסקנה שהוא חייב לבחור בין שתי האפשרויות הבאות: או שיקבל את הדת ואת הכפייה הדתית, או שיעזוב את הארץ.

ובכן – לא חסרות סיבות למגוריו של אדם חילוני בארץ ישראל מבלי שתופעל עליו כפייה דתית. נתחיל באותם "שיקולי נוחות" שכבר הזכרתי.

דף ודצה כבר שרו על זה "[כאן נולדתי](#)", כאן נולדו לי ילדי, כאן בניתי את ביתי – בשתי ידיי, כאן גם אתה אתי וכאן כל אלף ידידי ואחרי שנים אלפיים סוף לנדודיי".

אין שום סיבה להתבייש בשיקולים אלה.

אזרחי כל המדינות בעולם מבססים את חייהם באותן מדינות בדיוק על שיקולים אלה ואין זה הגון לצפות מאזרח הארץ לשיקולים אחרים.

מי שאינו מסתפק בהסבר זה (שהוא לגיטימי לחלוטין) עשוי לנסות להצדיק את העובדה שבכלל הקימו את המדינה.

אמנם לא הוא עשה את זה וכיום זו כבר עובדה קיימת אבל יש בוודאי אנשים שמרגישים שחובתם להצדיק גם את הקמת המדינה.

ובכן – אפילו אני מצדיק את הקמת המדינה.

אני אומר "אפילו אני" כי אני, באופן עקרוני, נגד מדינות!

לדעתי מדינות, שפות שונות ודתות מהווים גבולות מלאכותיים שבני אדם יצרו ושהשפעתם היחידה היא שהם מהווים עילה למלחמה בין השוכנים משני עבריהם.

האוטופיה שלי היא בכלל [ממשלה עולמית](#) מן הסוג שאינשטיין, קאנט, צ'רצ'יל, ברטרנד ראסל וגנדי חתרו אליו.

האוטופיה שלי מתוארת יפה על ידי השיר [Imagine](#) של ג'ון לנון.

אז איך אני מצדיק את הקמתה של מדינה נוספת (בזמנו)?

כי מדובר במקלט לעם היהודי מפני האנטישמיות: לא מדובר כאן על יצירת גבולות חדשים אלא בסך הכל על הפיכתם של גבולות קיימים – בין האנטישמים לבין נרדפיהם (גבולות שנכפו עלינו) – לבני הגנה.

תקוותי היא שברבות הימים תיכחד האנטישמיות ונוכל להמשיך לחתור לממשלה עולמית, אבל לא נראה לי שזה יקרה בקרוב.

הפיכת הגבולות הקיימים לבני הגנה מדגישה את הצורך בכוח צבאי שיוכל להגן על הגבולות ולכן דווקא לאלה שמגנים על הגבולות יש זכות גדולה יותר על הארץ מאשר לאלה שהחליטו להסתפק בתפילה לשלומה.

לא צריך מדינה כדי להתפלל לשלום היהודים.

נשארת שאלה אחת: "אבל למה דווקא כאן? למה להיכנס לסכסוך עם הערבים?"

זו באמת שאלה טובה בעיני.

ייתכן שאפשר היה למצוא מקום שההתיישבות בו הייתה כרוכה בפחות סכסוכים עם השכנים.

להערכת ההתעקשות על אזור זה נבעה משיקולים שגויים אבל ייתכן שבזמנו היה קשה מבחינה ציבורית להעביר הצעה אחרת. איך שלא יהיה, הנושא הובא להצבעה באומות המאוחדות וזכה לאישור כך שזכותנו לשבת כאן אינה מוטלת בספק כמעט על ידי שום גורם מלבד המוסלמים והחרדים. הנושא של "הבטחה אלוהית" שלגביו קיים וויכוח אפילו בתוך הדת היהודית אינו יכול לשמש הצדקה בעיני מי שאינו מקבל את סמכותו של אלוהי היהדות. הרעיון של "זכות היסטורית" צריך ליפול על הסף – גם מפני שכל אחד יכול "להתחיל את ההיסטוריה" בנקודה שמתאימה לו ביותר וגם מפני שהטענה ההיסטורית עליה מתבססת תביעת היהודים לשטח גוזרת (אולי שלא במודע וללא כוונת מכוון) את זכותנו לגור כאן, מרצח העם שנטען שהעם היהודי ביצע בבעלים הקודמים של השטח. למרבה המזל, אין לנו, כאמור, כל צורך בטיעונים מסוג זה.

מפגע בדרך המלך – מכתב שנשלח לראש המועצה אלון הררי

תאריך: 15.12.13

לכבוד,
מוטי דלגיו - ראש המועצה
איציק/מיקי - אחראי הסעות/תחבורה
חברת שפיר הנדסה
אמיר-נציג וועד רמות השבים

א.נ.,

הנדון: מחדל בטיחות ברח הסולטן רמות השבים

אנו, דיירי רח דרך המלך/הסולטן ברמות השבים הופתענו לגלות את מצב כביש העפר שנסלל בעקבות עבודות כביש 531.

להלן ה"כביש": כביש זמני שנסלל ומגודר באיסקורית כאשר בצידו השני ישנה תהום בגובה עשרות מטרים ולאורך כל הגדר, מילוי של אדמה ואספלט גרוס ללא הידוק חס. כאשר האיסקורית היא המפרידה היחידה בין דיירי הרחוב והתהום לכיוון כביש 4!

קרוב מאוד לגדר נפער בולען ענק בעקבות הגשמים העזים שירדו בארבעת הימים האחרונים. מצב הכביש אינו מאפשר לדיירים שגרים מולו לצאת לרחוב! זו סכנת חיים שכל הגורמים המוזכרים מעלה מעודכנים בו.

חשוב לציין כי אנו מנענו מחדל היום בכך שלקחנו אחריות וידענו את נהגי האוטובוסים ואת

מזכיר המושב שאין גישה לרחוב (נשלחו תמונות למחלקת התחבורה במועצה) ובקשנו למצוא חלופות.

למען הסר ספק צלצלנו גם לאלעד המהנדס של שפיר במטרה להבין האם אכן בטוח ובטיחותי לעבור עם אוטובוס ששוקל לא מעט, ותשובתו היתה: "אנשי מקצוע מטפלים בדבר ולא ירשו לעבור עד שיתוקן הבור/בולען"

שנגשנו לראות את מצב הבור הענק והזדעזנו לגלות כי כיסו אותו בחול חמרה והידקו! ואת תחימת האזור הורידו והכביש פתוח לרווחה!
הגשם הראשון שיגיע ישטוף את החמרה והמצב יהיה מסוכן לילדינו ולנו!

אנו דורשים לטפל בכביש ולגדר אותו בצורה מקצועית ובטיחותית עד אז לסגור כל גישה לאזור הן רכבית והן רגלית ולספק לילדינו מיניבוס שיאפשר להם להגיע בבטחה לבית הספר ובחזרה לפי המסלול המקורי.

לא ייתכן שכל מה שקורה ברחוב בשנה האחרונה גורם לנו נזק כלכלי, בריאותי ונפשי אז גם הכביש הרעוע בא לסכן אותנו!!!!

בואו לא נחכה שיקרה כאן אסון כדי לתקן את המפגע החמור הזה!
אנחנו לא מעוניינים להיות הכותרת הבאה בעיתון על אוטובוס תלמידים שנפל לתהום עקב רשלנות מקצועית.

לתשובתכם הדחופה נודה.

בדאגה רבה,
הדיירים – דרך המלך/הסולטן
מושב רמות השבים

שתי רשימות
אלון רמתי

המקרה של סרטן המוח

זה הכה בי כמו רעם, פשוט לא יכולתי להאמין שזאת הבחירה שלו, האם גם ההיגיון נעלם? לפני כשלושה שבועות שיתפה אותי מישהי קרובה מאוד, שלבעל של חברתה גילו גידול בראש. היא כמובן לקחה את זה קשה, ניסיתי להסביר לה שמה שחשוב באמת עכשיו זה לשקול את הדברים באופן מסודר, לא לקבל החלטות רק לפי חוות דעת הרופאים, ושהיא בטח לא צריכה לקחת את זה ללב. כעבור מספר שעות היא הודיעה שהוא החליט לעבור ניתוח להסרת הגידול, ביקשתי ממנה שתגיד לו שיתקשר אלי, רציתי להגיד לו שלא יקבל החלטה לנתח אם אפשר בלי, לספר לו את הסטטיסטיקה של ניתוח בגידולים במוח שאומרת שאם מנתחים זה חוזר. "רק תגידי לו שידבר איתי".

השיחה לא הגיעה. הניתוח נקבע וכששאלתי אותה היא אמרה "אמרתי לו וזאת הבחירה שלו". קיבלתי, כבר זמן רב אני מנסה שלא להתווכח עם המציאות, נפגשנו שוב יום אחרי הניתוח היא הייתה באופוריה, הרופאים מצאו שזה סרטן, אבל הצליחו להסיר את כל הגידול. מעכשיו אפשר להתחיל דרך חדשה. עברו חמישה ימים בלבד, הרופאים הודיעו שהתגלו מספר מוקדים נוספים במוח (אני חקלאי כבר יותר מעשרים שנה, לי ברור שעם חותכים משהו חי הוא מנסה לפרוץ ממקומות חדשים). הסיכום של הרופאים היה "בין שנה לארבע שנים, נותרו לו לחיות".

שוב אמרתי לה "תגידי לו שיתקשר אליי, יש לי הרבה דברים שיכולים לסייע לו בהתמודדות, לעצור את הגידול ולהקטין אותו, רק שיקשיב". היא סיפרה לי שהסבירה לו ואפילו ניסתה לשכנע אותו. אחותו כרגע בודקת את האפשרויות ובטח היא תצור איתי קשר. לפני יומיים היא הייתה אצלי וסיפרה לי שהוא החליט לעבור כימותרפיה. לא האמנתי למשמע אוזני. שאלתי אותה "האם הרופא היה מספיק הגון לומר לו מה סטטיסטית ההצלחה של כימותרפיה בסרטן המוח בשלב שלו?".

"כן", היא ענתה. "אפס אחוז (0%)". "אפס אחוז וזה מה שהוא בחר?" "כן" היא ענתה "וזאת הבחירה שלו".

"יש גלים ויש רוח, כוחות נגלים וכוחות נסתרים, לכל אחד מאיתנו יש את אותם המרכיבים בחייו, קארמה ורצון חופשי".

מתוך: אירועים, משפטים, רעיונות וחוויות בטיפולים ובחיים שלי.

"מה יש לך בשביל החורף?"

משתף אתכם בשיחת טלפון שגרתיית מהתקופה האחרונה:

מתקשר: "מה יש לך בשביל החורף?"

אני: "מה חסר לחורף?"

מתקשר: "לא, התכוונתי מה יש לך שיכול לעזור לי לעבור את החורף בלי להיות חולה?"

אני: "אתה חולה עכשיו?"

מתקשר: "לא"

אני: "אז מהיכן הרעיון שתהיה חולה החורף?"

מתקשר: "כל שנה זה ככה"

אני: "ואם תוותר על הרעיון הזה, אתה חושב שגם תהיה חולה?"

מתקשר: "אולי לא".

אני: "אז עכשיו בוא נדבר על איך נעזור לך להיות בריא ולא רק בחורף".

על הכותב:

מוטי לייבא מטפל אלטרנטיבי מזה 10 שנים (תושב הכפר 22 שנים). מטפל מנחה ומלווה אנשים עם סרטן, מחלות אוטואימוניות ומחלות קשות אחרות בגישות אלטרנטיביות ואינטגרטיביות. הבעלים של "מזון-על רמות השבים", עסק שמטרתו לספק לכל בית מזון-על במחיר הוגן.

קול קורא
עִיֵּנָה אֶפֶן גַּל
מרכזת עבודה סוציאלית, נוה צאלים

לפנימיית נוה צאלים, המתנהלת בשכנות טובה עם תושבי רמות השבים קרוב ל 60 שנה, דרושות משפחות מארחות לסופי שבוע, ובחופשות חגים.

הכוונה לאירוח של ילדי הפנימייה (מתבגרים בגילאי 13-18) שהם חסרי עורף משפחתי. מובטח ליווי אישי.

בכל שאלה ו/או התלבטות, נשמח לקחת חלק.

בברכה,
עינת גפן גל
מרכזת עבודה סוציאלית
נייד : 052-3648328

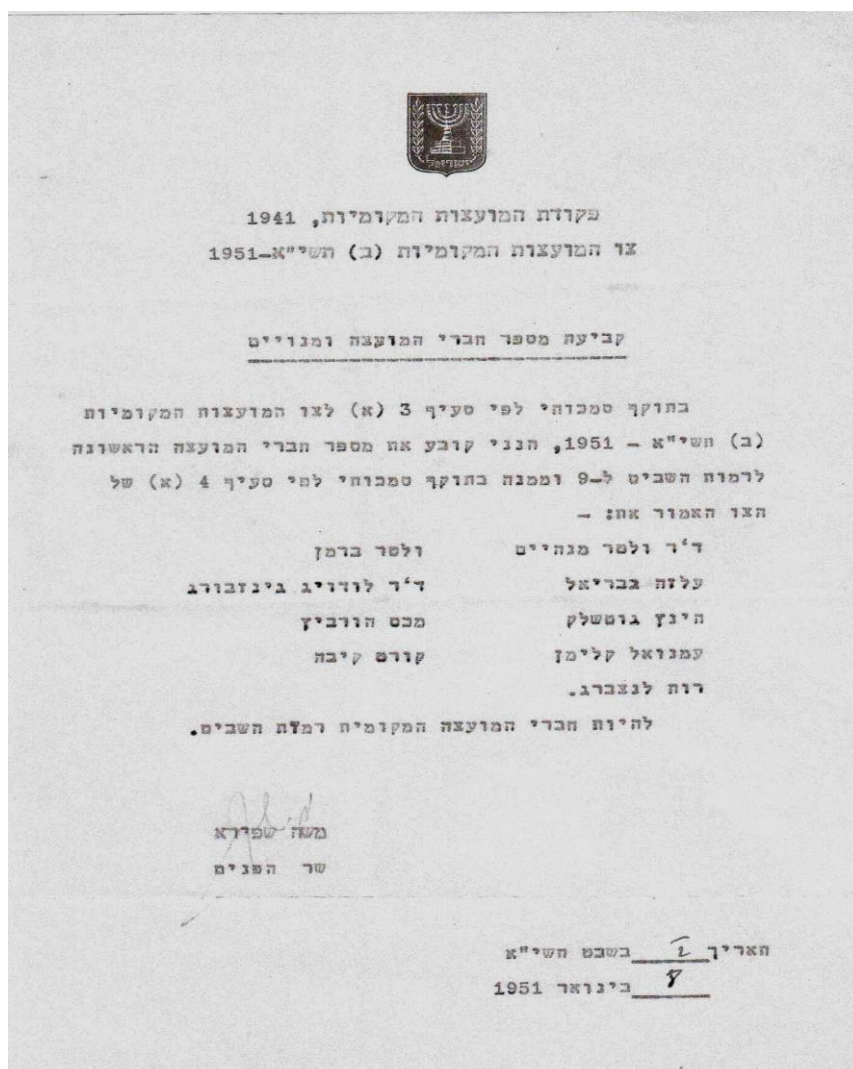

הבזקים מהעבר **בחירות כראות השבים – איך זה התחיל!?**

רמות השבים הוכרזה כמועצה מקומית בשנת 1951.

טכס הכרזת המועצה המקומית רמות השבים בבית העם, 1951. מברך: ד"ר מנהיים.
על פי צו המועצות המקומיות קבע שר הפנים את חברי המועצה:

מיד אחר כך, כבר בשנת 1952 נבחרה המועצה המקומית להיות המועצה השנייה בארץ, אחרי הדר-רמתיים, בה ייערכו בחירות שלא במסגרת הבחירות הכלליות. על פי החלטת המועצה, ובאישור משרד המשפטים, הוחלט כי כל תושב שהתיישב בכפר עד ה-1 בינואר בשנה זו – יהיה רשאי להצביע בבחירות.

בישיבת המועצה מאפריל אותה שנה הוחלט על הקמת ועדת בחירות בה היו חברים הורביץ (יו"ר), ברמן וגוטשלק, ורשימתה הועברה לממשלה.

הבחירות הראשונות, שנועדו לדצמבר 1952 לא נתקיימו למעשה. על פי העיקרון "לא המפלגות היא הקובעת אלא האידיאולוגיה הממלכתית והביצים" ו"טובת המושבה קודמת לכל עיקרון מפלגתי", הוגשה רק רשימה אחת לוועד הבחירות, וכל תשעת המועמדים הרשומים ברשימה, אושרו לכהן כחברי המועצה המקומית החדשה.

הקמת הרשימה המאוחדת היוותה שיתוף פעולה בין נציגי המפלגות ברמות השבים, בהן מפא"י, מפ"ם (אלה הסכימו שנציגי מפא"י ייצגו אותם במועצה), הציונים הכלליים והפרוגרסיביים, שבאו לידי הסכם ביניהם תוך ויתורים הדדיים. כדאי לציין שמאז הקמת הכפר הסתייגו התושבים מהשתייכות פוליטית פעילה, חיפוש או הכרעת פתרונות מקומיים בעזרת הממסד הפוליטי. (גם כאשר ניסה אחד החברים בשנת 1953 לקבל החלטה בישיבת המועצה לא לאפשר לחברי מפ"ם להתיישב בכפר – ההצעה לא התקבלה).

את תפקיד ראש המועצה הנבחר הראשון מילא ד"ר מנהיים, שכבר היה ראש הוועד משנת 1946. (לפניו כיהנו כראשי הוועד: ד"ר פליקס רוזנוב (1934-1937), בין השנים 1937-1940 התחלפו חברים מתוך הוועד: פרופ' ולטר שטייניץ, ד"ר זלמר שפיר, ד"ר ארנסט שטייניץ וד"ר הרמן מוזס. ד"ר רוזנוב חזר לתפקיד (1940-1942) לפי בקשת החברים עד להתפטרותו וד"ר ליאו כהן (1942-1946). מנהיים נשא בתפקיד ראש המועצה המקומית עד שנת 1965, אז החליפו עמנואל קלימן.

את התנהלות תהליך הבחירות מסביר קלימן בשנת 1969:

"המועצה הזו קיימת משנת 1952 ומעולם לא התקיימו אצלנו בחירות לפי רשימות. אנחנו לא חושבים שיש כאן מקום לבחירות מפלגתיות או השקפות פוליטיות. אצלנו יש ערך רק להחלטות לטובת המקום. לפיכך חברי המועצה נבחרים בצורה אישית על ידי התושבים. אחר כך מגישים כרשימה אחידה, לפקיד הבחירות בהתאם לחוק". ולשאלה איך בדיוק מתבצע העניין הוא עונה: "באסיפה כללית. ועדה מיוחדת מכינה רשימת מועמדים ותושבים בוחרים את האנשים שנראים להם ביותר". בכך למעשה אין הבדל גדול באופן בו נבחרה ההנהלה עד להכרזת הכפר כמועצה מקומית: מ-1934 עד 1952 נבחרה הנהלת הכפר באסיפה הכללית של המתישבים!

האם כל התושבים מסכימים עם השיטה? "כן. ולא זו בלבד, אלא העניין גורם לאחוה ושיתוף". בשנת 1973, אחרי שתי קדנציות בתפקיד ראש המועצה החליט עמנואל קלימן לפרוש ואז גם הסתיימה לראשונה מסורת של 25 שנים בהן הוגשה רשימה מועמדים אחת למועצה המקומית. שתי רשימות הוגשו לפקיד הבחירות: "למען רמות השבים" שסימנה "רע", בראשה עמדה יהודית גינת, ו"למען רמות השבים מאוחדת" שסימנה "מר", בראשה עמד גדעון לויטה. גדעון לויטה נבחר, וכיהן בשנים 1973-1977. ראשי המועצה הנבחרים הבאים היו: יוחנן וולף (1978-1977), דב קידר (1978-1982), דוד אפיק (1982-1988), דב סוקול (1988-1993), דוד אפיק (1993-2004), ורדה שפיר (2004) ויוסי רוזנברג (2004-2013). ורדה שפיר הייתה ראשת הוועד המקומי הראשון לאחר איחוד רמות השבים עם המועצה האזורית דרום השרון.

מקורות:

ארכיון הכפר: פרוטוקולים משנת 1952, 1953, בתוך כרך פרוטוקולים מס' 9 (1951-1953).

תמונה, דף פקודות המועצות המקומיות (באדיבות ציפי ומיקי גבע?).

דבר, 20 באוגוסט 1952, עמ' 4.

דבר, 17 בדצמבר, 1952, עמ' 4.

מעריב, 25 בדצמבר, 1953, עמ' 3.

מעריב, 6 בינואר, 1959, עמ' 2.
מעריב, 10 באוקטובר, 1969, עמ' 62.
מעריב, 1 באוקטובר, 1973, עמ' 6.
דבר, 1 ביוני, 1983, עמ' 9.

תוספות למדור 'הבזקים מהעבר' לעלון נובמבר:

- בעקבות הדברים על מעמד האישה בתקופת הבראשיתית של הכפר, קיבלנו כמה הערות:
- א. הראיון של אידית שטיינהרדט משנת 1943, שפורסם בעלון אוגוסט, נותן תמונה רחבה ומורכבת יותר הן באשר למעמדן של הנשים (לול-בית-ילדים) והן באשר לתחושותיהן, שמסתבר כי היו דווקא חיוביות ביותר.
 - ב. מתברר כי הטענה שבשמונים שנות רמות השבים לא נבחרה אף פעם אישה לתפקיד ראשת הוועד איננה מדויקת. כאמור לעיל, ורדה שפיר נבחרה לתפקיד זה, אלא שהיא כהנה בו חודשים אחדים בלבד והוחלפה ביוסי רוזנברג. למיטב הבנתנו, היוצא מן הכלל במקרה זה רק מעיד על הכלל.

השתתפות בצער

הוועד והתושבים משתתפים בצערה של משפחת מרכוס במות חנן מרכוס ז"ל.
הוועד והתושבים משתתפים בצערו של יהושע פפיש במות אמו ז"ל.

